

som han endnu huskede udenad. Da han læste den første Gang, virkede de paa ham, som om han havde læst en Gravskrift over sig selv. For det var jo netop en saadan sjælelig Henvisnen, han havde følt i de sidste Aar, — et gradvis, uafhjælpeligt Svind af Kraft og Evne. Han havde bare aldrig villet tilstaa det for sig selv.

„Saa Farvel da, golde Tid! Min Ørkenvandring er tilende. Mine Fædres Paradishjem har aabnet sig for mig og, blændet af Lys, knæler jeg paa dets Porttærskel i Anger og Bøn.“

Han havde lagt Hovedet ned i sine Hænder og sad en Stund ganske stille. Han spurgte sig selv, om det længer var andet end falsk Stolthedsfølelse, der holdt ham tilbage fra at søge Forsoning med sine Fædres Gud. Var det ikke bare det, at han ikke kunde faa sig til at bøje den stive Nakke og anerkende en Magt, han engang havde fornægtet? — Ydmyghed! Det var igen et af disse tunge Bibelord, hvis livsafgørende Betydning han begyndte at fatte. At være ydmyg — det var altsaa den sidste Vanskelighed. Det var Himlens Pris for at skaffe Sjælen Fred.

Han løftede Hovedet. Endnu lød Klokken henne i Borup Kirke. Afstanden dertil var knap to Kilometer, — der vilde han altsaa endnu kunne komme tidsnok, tænkte han.

Han blev dog siddende endnu et Par Minutter. Men saa rejste han sig besluttet. Hastigt gik han bort bag om Haven og Parken.

Det lykkedes ham ogsaa at naa Kirken, inden Præsten var kommen paa Prækestolen. Gennem Vaabehusets Dør lød Salmesangen ud til ham, og han blev staaende lidt og lyttede.

Han befandt sig i en egen Ophidselse, som i Grunden ikke havde synderligt med Andagt at gøre, endsige med Ydmyghed. Endnu da han stod med Haanden paa Dørklinken for at aabne, betænkte han sig. Der maatte i sidste Øjeblik en Viljesakt til. Han maatte ligesom trodse sin Omvendelse igennem for at faa Ende paa den.

Han søgte ind paa den bageste Bænk nærmest Døren; og da han først var kommen til Sæde og de spredt siddende Kirkegængere havde tilfredsstillet deres Nysgerrighed ved nogle Gange at vende sig om og kigge paa ham, faldt han hurtig til Ro.